

Een waterdicht idee

2.0

Blijspel in drie bedrijven

door

LIEKE FABER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: EEN WATERDICHT IDEE 2.0 gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: LIEKE FABER te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2018 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau I.B.V.A. HOLLAND bv

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal 8 tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste drie weken voor de eerste opvoering in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste drie weken voor de eerste opvoering in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.

ROLVERDELING:

TESSIE - eigenaresse van het instituut

ROEL - haar compagnon

JAN-HEIN VAN DEN ABEELEN - bezoeker, strafrechtadvocaat

SANDRA LIEVENDAAL - bezoeker, bijna gescheiden

JUDITH EN JULES BLUBBERMAN - bezoekers, al 30 jaar gelukkig getrouwd

FREDDY VOGEL - bezoeker, een zeer verlegen, sullige, maar beroemde fotograaf

MANON PARIDON - bezoeker, ongehuwd, bezeten van lijnen en diëten

IRMA HOLLANDER - journaliste

DECOR:

Het geheel is licht en modern ingericht. Links achter op het toneel staat een hoge balie met telefoon, agenda voor de boekingen e.d. Links achter die balie is een deur die toegang geeft tot de keuken. Links tegen de muur staat een buffet waarop kristallen karaffen en glazen. Evenals glazen schalen met komkommer, radijs en worteltjes, mandjes met knäckebröd en theezakjes, die allemaal een fel gekleurd labeltje met een spreuk bevatten. Ook staan er enkele thermoskannen met heet water. Achter in het decor is een opening, die links naar buiten leidt en rechts naar de kamers gaat. Midden rechts op het toneel staat een bankstel van blank hout (*Zweeds*). Rechts aan de muur hangen foto's van zeer slanke mooie dames en wat reclamemateriaal van bijvoorbeeld cosmetica. Over het gehele toneel staan overdreven veel vazen met tulpen.

Het geheel moet zeer stijlvol zijn.

EERSTE BEDRIJF

(als het doek open/licht aan gaat staan Judith en Jules midden op het toneel, beiden met hun armen over elkaar. Ze kijken strak voor zich uit. Tussen hen in staat een loodzware koffer. Judith kijkt een keer opzij naar Jules. Hij reageert niet. Judith kijkt nog een keer naar Jules)

JUDITH: *(diepe zucht)* Dus jij bent niet van plan om deze koffer naar onze kamer te brengen?

JULES: *(zonder haar aan te kijken)* Nee. Niet.

JUDITH: Oké. Dan niet. Ik wacht wel. *(gaat op de bank zitten. Even kijkt ze boos voor zich uit. Dan springt ze plotseling op en loopt kwaad naar de koffer)* Dan doe ik het zelf wel! *(wil de koffer optillen, maar krijgt deze nog geen centimeter van de grond. Jules lacht)* Sta daar niet zo stom te lachen. Help me even! *(smekend)* Juultje, alsjeblieft.

JULES: Niet voordat ik iets fatsoenlijks heb gegeten. Krijg ik niets dan kun je wachten tot je een ons weegt. *(plotseling klaart zijn gezicht op. Lachend)* Een ons! Ha, dat wil je toch! Dat gaat je misschien nog wel lukken als je niet meer te eten krijgt dan dit.

JUDITH: *(kwaad)* Jij onuitstaanbare..... onuitstaanbare vent! Het zal me lukken. Op welke manier dan ook! *(duwt met veel moeite de zware koffer op de zijkant, opent hem en pakt zoveel mogelijk spullen in haar armen. Gaat dan af, de koffer laat ze midden in het vertrek open op de grond liggen)*

JULES: *(steekt zijn handen in zijn zakken en loopt wat fluitend heen en weer)*

SANDRA: *(op in een overdreven zwierige zomerjurk en zonnehoed. Ziet Jules)* Goedemiddag. Logeert u hier ook?

JULES: Dat is wel de bedoeling.

SANDRA: Wat enig! *(geeft hem een hand)* Ik ben Sandra. Sandra Lievendaal.

JULES: Jules Blubberman. Aangenaam.

SANDRA: Pardon, dat heb ik denk ik niet goed verstaan. U bent meneer..?

JULES: Blubberman is de naam. Aangenaam. *(Sandra schiet in de lach, Jules kijkt even naar haar terwijl ze door blijft lachen)* Wat is er zo grappig, als ik u vragen mag?

SANDRA: *(stopt, ietwat gegeneerd)* Nou eigenlijk niks, maar ik eh.... Ik moet altijd lachen als *(verzinnend)* als dingen rijmen. Snapt u?

JULES: Nee, eerlijk gezegd niet.

SANDRA: Nou u zei Blub... *(schiet weer in de lach, herneemt zich dan)*

U zei uw naam, je weet wel en toen zei u, “is de naam – aangenaam”.
(*overdreven*) En dat rijmt! En dat is zo ongelofelijk grappig, meneer.
(*lacht*)

JULES: Zeg maar gewoon Jules, aangenaam. Dat is misschien minder grappig.

SANDRA: Ja! Want dát rijmt niet. Eerlijk is eerlijk. Is dat uw koffer?

JULES: Zeg maar gewoon jouw.

SANDRA: (*charmant*) Oké. Is dat jóuw koffer Jules?

JULES: Ja.

SANDRA: O. (*stapt over de koffer*) Wil je ook een glaasje water?

JULES: Nee, ik houd niet van water.

SANDRA: Maar toch wel van dit water.

JULES: Juist van dit water.

SANDRA: Voor dit water ben je toch hier? (*Judith komt op, pakt wat spullen uit de koffer en gaat met haar armen vol weer af*) Jules, er zit iemand in je koffer!

JULES: Klopt. Dat is mijn vrouw.

SANDRA: (*teleurgesteld*) O, je vrouw... (*Freddy komt op met een fotoestel om zijn nek*)

SANDRA: (*plotseling geheel geïnteresseerd in Freddy*) Dááág. Bent u niet die fotograaf waar ik van gehoord heb?

FREDDY: (*verlegen*) Ja, ja dat zou kunnen, mevrouw.

SANDRA: (*geeft hem een hand*) Ach, zeg maar Sandra, hoor.

FREDDY: O. Ja. Ik ben Freddy. Freddy Vogel.

SANDRA: Zo, Freddy. Ben je van plan om hier ook te werken?

FREDDY: Dat weet ik nog niet, ik...

SANDRA: Als je een model nodig hebt, ik sta geheel tot je beschikking.

FREDDY: Ik dacht alleen wat van de omgeving te fotograferen.

SANDRA: Nou dan blijf ik toch een beetje in je omgeving. Je vindt het vast wel goed als ik een stukje met je meeloop naar buiten. (*neemt Freddy aan de arm*)

FREDDY: Nou ja als je per se wilt dan....

SANDRA: Op welke kamer logeer jij, Fredje?

FREDDY: Kamer achttien. Eerste etage.

SANDRA: (*overdreven*) Wát een toeval. Ik zit ook op de eerste etage.
(*al pratend samen af. Judith komt weer op. Laadt haar armen weer vol en loopt weer af*)

JULES: (*kijkt in de openliggende koffer*) Onvoorstelbaar. Die vrouwen nemen de raarste dingen mee.

JAN-HEIN: (*op met twee zware koffers*) Goedemiddag. Bent u de receptionist hier?

JULES: Nee, ik ben één van de slachtoffers. Dit is mijn koffer.

JAN-HEIN: Tja, dat kan. *(kijkt een keer naar de koffer)*

JULES: Het meeste is van mijn vrouw. Onvoorstelbaar, zei ik net, wat die vrouwen allemaal meenemen. Van mij zitten er precies zeven onderbroeken, twee hemden en één zomerbroek in. De rest is van haar.

JAN-HEIN: Ja, vrouwen zijn vreselijk wat dat betreft.

JULES: U weet waar ik over praat zo te zien. *(wijst naar de twee koffers)*

JAN-HEIN: God ja. Ik moet er niet aan denken hoeveel koffers ik hier had staan als ik een vrouw bij me had.

JULES: U bedoelt dat deze koffers allebei van U....?

JAN-HEIN: *(lachend)* Ja. Allebei van mij.

JULES: Oké.

JAN-HEIN: Weet u waar de receptionist is? Ik heb een lange reis achter de rug en wil graag naar mijn kamer.

JULES: Gewoon even bellen. *(slaat een paar keer op de hotelbel die op de balie staat)*

JUDITH: *(komt weer op. Pakt een hoop spullen in haar linkerarm, sluit met haar andere arm de koffer, pakt deze op en loopt weer af. Blijft in die loop voor Jules staan)* Kamer veertien. Menéer Blubberman.

JAN-HEIN: *(schiets in de lach)*

JULES: *(kwaad)* En wát valt er te lachen?

JAN-HEIN: *(lachend)* Ik zie het al. De bagage is niet de enige reden dat ik liever alleen naar een gelegenheid als deze ga.

JULES: *(verslagen)* Ach, ik waande mezelf een verstandig man, totdat ik me hierheen liet slepen. Een verjaardagscadeau! *(af)*

TESSIE: *(op)* Hallo. Ik ben de eigenaresse van het instituut. U bent meneer van den Abeelen, veronderstel ik?

JAN-HEIN: Eigenaresse? Ik had een heel ander type verwacht.

TESSIE: *(lachend)* Het valt u tegen.

JAN-HEIN: Integendeel! *(pakt de hand van Tessie)* Ik vind u zeer charmant eh mejuffrouw?

TESSIE: Zeg maar gewoon Tessie. Dat is het makkelijkste. *(Roel op in de deuropening)*

JAN-HEIN: Zeg jij dan maar Jan-Hein. Ik voel me al jaren jonger als een mooie dame als jij me zo noemt. *(kust haar hand. Roel kucht een keer om aandacht te trekken)*

TESSIE: Dit is Roel. Hij is mijn compagnon. *(Roel en Jan-Hein schudden elkaar de hand, Roel schudt overdreven wild)*

ROEL: *(kortaf boos naar Tessie kijkend)* U wilt zeker naar uw kamer? *(wijst naar de koffers)* Niet méér bagage?

JAN-HEIN: Nee, meer koffers passen er niet in mijn auto.

ROEL: *(terzijde)* Ha, gelukkig geen grote patserige auto!

TESSIE: U gaat naar kamer tweeëntwintig.

JAN-HEIN: Is er daar ook een kluisje? Ik wil graag mijn sleutels veilig opbergen. In verband met diefstal, begrijp je. Mijn type Porsche is erg gewild.

ROEL: Een Porsche. Ook dat nog!

TESSIE: De sleutel zal Roel met alle plezier voor u bewaren.

ROEL: Natúúrlijk! *(Jan-Hein geeft hem de sleutels)*

JAN-HEIN: Ik kom zelf wel in mijn kamer. Nummer tweeëntwintig zei je, hè? *(geeft Tessie een vette knipoog, pakt de sleutel van haar aan en gaat af met de koffers)*

SANDRA: *(komt net na Jan-Hein binnen)* Ook een gast?

ROEL: *(hatelijk)* Inderdaad!

SANDRA: Hoorde ik dat goed? Kamer tweeëntwintig. *(Tessie knikt)* Freddy zit op achttien. Ik op zesentwintig. Wie heeft dan de kamers twintig en vierentwintig?

TESSIE: Niemand. Meneer van den Abeelen wilde graag een vrij liggende kamer. Zonder burens dus.

SANDRA: Zo, en betaalt hij daarvoor ook meer?

ROEL: Het spijt me, mevrouw. Daar kunnen wij geen uitspraak over doen.

SANDRA: Nee, natuurlijk niet Misschien dat u toch van deze belofte af wilt wijken als ik u wat extra's betaal?

ROEL: Zo werken wij hier niet. Het spijt me werkelijk, mevrouw.

TESSIE: *(snel tussen beide komend)* Dat ligt er natuurlijk aan hoeveel extra, mevrouw Lievendaal.

SANDRA: *(kijkt in haar handtasje)* Ik heb hier vijfhonderd pond, maar als u meer wilt hebben moet ik dat even op mijn kamer halen.

TESSIE: *(grist de ponden uit haar handen)* Vijfhonderd pond! Ach, alle gasten mogen hun wensen uiten. Meneer van den Abeelen vindt dat vast niet erg lijkt me. U krijgt de kamer tussen hem en de heer Vogel, nummer twintig. Áls u daarmee akkoord gaat natuurlijk?

SANDRA: Een kamer tussen twee zulke charmante heren in voor vijfhonderd pond extra. Een koopje! Maar goed dat ik mijn koffer nog niet helemaal heb uitgepakt. Goedemiddag. *(pakt de sleutel en gaat af)*

ROEL: Hoe kun je dat nou doen? Meneer van den Abeelen heeft speciaal om deze kamer gevraagd en jij laat je omkopen voor vijfhonderd pond.

TESSIE: Het is maar 25% van wat de mensen hier betalen.

ROEL: Het gaat om het principe.

TESSIE: Ach joh, we moeten toch iedereen plezier hier. En meneer van den Abeelen, *(pesterig)* Jan-Hein zoals ik hem mag noemen,

heeft nu aan de andere kant nog een lege kamer, dus aan zijn wens is half voldaan.

ROEL: Ik hoop van harte dat je het verpest hebt bij Jan-Hein. Charmeur! Getverderrie! En jij vindt het nog leuk ook.

TESSIE: Het is een gast en die moet je correct behandelen. Ik zal er heus niet serieus op ingaan, maar hij betaalt dik voor zijn verblijf hier, dus moet je beleefd tegen hem zijn.

ROEL: Leuk. Kun je in je volgende gesponsorde bericht zetten: “Meisje gratis inbegrepen”.

TESSIE: Doe niet zo stom. Jij bent gewoon jaloers. Ten eerste komt er geen volgende bericht meer en ten tweede is het nog altijd beter dan die stomme briefjes van jou die je overal verstopt met theezakjes wijsheden “You are my endless love”, “Liefde verovert alles” en meer van die onzin.

ROEL: Je weet dat ik stapel verliefd op je ben en zolang wij hier samen werken blijf ik mijn best doen jou te veroveren.

TESSIE: Dan ben ik blij dat we er over een paar weken mee kappen.

ROEL: Kappen?

TESSIE: Ja, dat was toch de afspraak. We zijn nu een jaar bezig en het geld stroomt binnen. Over twee weken hebben we het geld dat we wilden hebben en dan ga ik heerlijk genieten.

ROEL: Maar waarom gaan we niet nog een paar jaar zo door? Dan zijn we pas echt rijk en kunnen we samen op de Bahama's gaan wonen, doen waar we zin in hebben en hoeven we echt nooit meer te werken.

TESSIE: “We!” “We!” Niets “we!” Ik zie jou niet anders dan een zakelijk partner, Roel. Ik had jou nodig om ons virtueel zichtbaar te maken; website, facebook, google. Ik had geen idee hoe dat moest en daarom heb ik jou gevraagd. Maar voordat het programma “Oplichters in het Buitenland” hier op de stoep staat...

ROEL: (*onderbreekt haar enthousiast*) Dan worden we beroemd!

TESSIE: (*fel*) ...vóórdat dat gebeurt wordt de winst gedeeld en smeren we hem. Ieder naar een andere kant!

ROEL: (*mokkend*) Oké. Oké. Rustig maar. Vreet me niet op. (*ongemakkelijk*) Het is wel een gemêleerd gezelschap deze keer, nietwaar.

TESSIE: Ja, het lijken me toch niet zulke doorzetters als de vorige groep.

ROEL: Nee, maar ze zullen hier wel afvallen. Van jou krijgen ze alleen groenvoer, vitaminesshakes en water uit onze speciale bron, de “Snöde Fleut”.

TESSIE: Het gaat alleen om het idee. Kijk nou eens naar dat buffet. Dat

heeft toch allure. Die prachtige karaffen en die kristallen glazen. En dan het verhaal dat we erbij vertellen. Mensen geloven gewoon wat ze willen geloven. En daar betalen ze graag voor! Een waterdicht idee om zo snel mogelijk rijk te worden. Voor mij tenminste. Jij bent zo blut als je doorgaat met mij dagelijks die peperdure tulpen uit Holland te sturen.

ROEL: Kun je nagaan wat ik voor je over heb.

TESSIE: Besteed jij je aandacht maar aan dit instituut met zijn peperdure gasten. Ze moeten niet alleen een paar pond lichter naar huis gaan, maar óók een heleboel pond armer!

ROEL: Geldwolf.

TESSIE: *(steekt haar tong uit naar Roel)*

ROEL: Zie je nou, daarom hou ik van je!

TESSIE: *(pakt een vaas met tulpen en wil die naar Roel gooien, die maakt dat hij wegkomt. Onder de vaas ligt een briefje verstoppt. Tessie leest het briefje)* “In dromen en liefde is niets onmogelijk.” *(maakt een prop van het briefje en gooit het in de prullenmand)* Verliefde gek! *(af. Judith en Jules komen op in zomerkleding)*

JULES: Och vrouwtje, ik wilde een draaibank, een nieuwe auto, een piano, een nieuwe zomergarderobe, een huisje in Spanje, een nieuwe racefiets, noem maar op. Jij had me voor mijn vijftigste/zestigste verjaardag van alles cadeau kunnen geven! Maar dit! Dit is vreselijk. Een verjongingskuur in de Schotse Hooglanden. En dat voor zoveel geld.

JUDITH: Schatje, zeur nou niet zo. Dit is het beste wat je in die dertig jaar huwelijk van mij hebt gekregen. Al zo lang genieten wij van het leven, doen we alles waar we zin in hebben en nu moeten wij eens gaan denken aan ons figuur, ons immer zo vitale uiterlijk, schat.

JULES: Al woog je tweehonderd pond en was je drie maal Bessie Turf, dan nog zou ik van je houden, Jud. Alles wil ik voor je doen en alles heb ik voor je over, maar dit, wat je me nu aandoet. Ik kán het niet.

JUDITH: Wat is er dan zo moeilijk?

JULES: Kijk nou eens naar dat buffet. Dat is toch geen eten. Dat is groenvoer!

JUDITH: Schat! Dit is speciaal uit Zweden geïmporteerd bronwater. Het werkt zuiverend, verjongend, rustgevend. *(schenkt een glas in)* Hier proef het zelf.

JULES: *(proeft)* Ik proef niets, gewoon water, alleen water en ik voel niets zuiveren of verjongen. Bovendien heb ik liever een cognacje. Dát werkt pas zuiverend, verjongend én rustgevend.

JUDITH: Die borrel moet je maar eens een weekje laten staan. Dan kan die lever van jou ook eens tot rust komen. Bovendien hebben Linda

en Sven ook een week op een beautyfarm gezeten en die zijn er écht gezonder van teruggekomen.

JULES: Geen wonder! Die kregen iedere dag een lekkere biefstuk op hun bord, een fatsoenlijke aardappel en lekkere warme groenten. Heb je gezien wat ze hier op het menu hebben staan?

JUDITH: Ongetwijfeld alleen gezonde kost.

JULES: Gezond?! Dit is nog erger dan de hongerwinter. En als ik zo eens om me heen kijk, eten we vanavond nog tulpenbollen ook!

JUDITH: Stel je toch alsjeblieft niet zo aan. Alleen al uit de omgeving straalt de kwaliteit van dit instituut. Ik heb van verschillende huizen offertes opgevraagd maar uit alles bleek dat dit veruit de beste was.

JULES: En de duurste!

JUDITH: Wat maak jij je toch druk om dat geld. We hebben toch genoeg.

JULES: Ja, maar als ik straks (*spottend*) jááááren jonger ben heb ik dat geld hard nodig voor de nieuwste iPhone, de drank en drugs op muzikfestivals en andere dingen waar achttienjarigen hun geld aan uitgeven.

JUDITH: Doe niet zo raar. Natuurlijk word je hier geen dertig jaar jonger.

JULES: Hoeveel jaar mag ik er dan vanaf trekken als we volgende week weer naar huis gaan?

JUDITH: (*twijfelend*) Och, ik denk dat we met een jaar of vijf dik tevreden mogen zijn.

JULES: Dan is het verdomd jammer dat, toen ik de rekening van dit weekje verblijf onder ogen kreeg, ik in één klap tien jaar ouder werd. Dit grapje kost mij dus vijf jaar van mijn leven.

JUDITH: Schat, doe toch niet zo vervelend tegen mij. In die dertig jaar dat we nu getrouwd zijn hebben we nog nooit onenigheid gehad. (*slaat haar armen om hem heen*) Ik was toch altijd jouw eigen Judje. Jouw eigen Blub, zoals je me altijd noemde? Je eigen visje!

JULES: Ja, dat is waar. (*loopt naar het buffet, pakt een worteltje*) Maar met dit groenvoer voel ik me meer een konijn en heb jij ooit een vis en een konijn samen een bed zien delen? (*duwt het worteltje in de mond van Judith en gaat af*)

JUDITH: (*kauwend op het worteltje*) Nee, nu je het zegt. Hij hééft gelijk. Maar gezien de reputatie van een konijn wil ik me voor deze keer wel aanpassen. (*af*)

MANON: (*komt op, samen met Tessie*) Tessie, wat een heerlijke omgeving voor een kuuroord als dit.

TESSIE: Ik ben blij dat u tevreden bent, juffrouw Paridon.

MANON: Zeg toch gewoon Manon. Uiteindelijk zal je me een week lang intensief moeten begeleiden. Ik bedoel (*wanhopig*) Alle online

programma's heb ik al doorlopen, alle apps al ingevuld. Alle diëten die er bestaan heb ik al geprobeerd. Door de week gaat het nog wel, maar in het weekend houd ik het niet meer. Dan móet ik eten. De hele dag tot ik plof! En na het weekend begint het weer. Geen app of dieet kan er tegenop. Het brood-dieet, het sladiet, de citroensapkuur, de Feng-Shui thee, of hoe die thee ook heten mag, alles, alles heb ik al geprobeerd, maar niets kon mij ervan weerhouden me in het weekend weer vol te eten. Zelfs de sherrykuur heeft niets geholpen; knots bezopen en zo ziek als een hond, maar eten zou ik. Radeloos word ik ervan!

TESSIE: Dan zit je hier op de juiste plaats.

MANON: Dit is mijn laatste hoop. Het is toch waar dat je na een week hier een jaar lang kunt eten wat je wilt. Dat is precies wat ik zoek.

TESSIE: Dat komt door de zuiverende werking van het bronwater. Daarop zijn alle therapieën hier gebaseerd.

MANON: Dus ook het kruiden- en het modderbad?

TESSIE: Alles.

MANON: Ik wil graag meteen beginnen. Wat raad je me aan?

TESSIE: Ik zou beginnen met het modderbad. Als je over een paar minuten naar boven komt zal ik alvast alles in orde maken. *(af)*

MANON: Graag. Hoe eerder hoe beter. *(loopt naar de posters rechts opgehangen tegen de muur, waarop mooie slanke dames te zien zijn)* Als ik hier wegga zie ik er ook zo uit. Geen man die me dan nog voorbij loopt. *(staart naar de posters)*

SANDRA: *(op. Ziet Manon)* U droomt van het ideale figuur. Dat is aan u te zien. *(kijkt geringschattend naar Manons figuur)*

MANON: *(beledigd)* Ach, dromen doen we allemaal wel eens, nietwaar?

SANDRA: Ik hoop niet dat ik u in uw droom gestoord heb, mevrouw...

MANON: Zegt u maar Manon. Anders zou het gewoon juffrouw zijn.

SANDRA: O, je bent niet getrouwd?

MANON: Nee, ook nooit geweest. U wel?

SANDRA: Ik ben gescheiden, bijna althans.

MANON: Dat spijt me.

SANDRA: Dank je. Mij niet. Ik ben Sandra Lievendaal. Mijn echtgenoot prefereerde onlangs een meisje van achttien jaar boven mij als levensgezellin. Dom natuurlijk, maar daar komt hij nog wel achter. Als ik hem volgende week in de rechtszaal ontmoet zal hij er absoluut spijt van krijgen. *(dramatisch)* Maar dán is het te laat!

MANON: Dus daarom bent u deze week hier voor een kuur?

SANDRA: Ja, beschouw het maar als een soort retraite. Aan mij hoeft er natuurlijk niet veel gedaan te worden. Hooguit een beetje

bijschaven.

MANON: (*kribbig*) Ach ja, zo denken we er allemaal anders over. Kom, ik ga eens kijken of mijn modderbad klaar is. Kunt u vast beginnen te schaven. (*af*)

SANDRA: Brutaal nest. (*nadenkend*) Maar wél jonger dan ik, én vrijgezel. Nou ja, maar goed dat de meeste mannen van een wat rijpere vrouw houden.

FREDDY: (*op. Bescheiden*) Hallo Sandra.

SANDRA: Fredje! Uitgewandeld? Ik snap niet wat je er leuk aan vindt in deze bloedhitte. En je hebt geen enkele foto gemaakt toen ik nog bij je was.

FREDDY: Ik kom eigenlijk niet om te werken.

SANDRA: Kom dan maar eens lekker naast mij zitten en vertel mij eens wat je hier wél komt doen. Ik bedoel, om af te vallen kan het niet zijn. Je bent al zo mager. En voor een verjongingskuur. Trek er bij jou nog een paar jaar van af en je kunt weer terug naar school.

FREDDY: Ach, ik wilde eens iets anders met mijn vakantie.

SANDRA: Zo, dus jij beschouwt dit als een vakantie?

FREDDY: Ja, ik wilde een hotel met sauna en een zwembad. Ik dacht ook dat het wel leuk zou zijn een hele week met dezelfde mensen om te gaan. Ik maak niet zo makkelijk contact, snap je.

SANDRA: Ja, zo'n vermoeden had ik al. Ben je niet getrouwd of verloofd, Fredje?

FREDDY: (*verlegen*) Nee, nee niet.

SANDRA: (*overdreven vriendelijk*) Maar je bent toch een hele leuke jongen. Er moeten toch genoeg dames zijn die met jou een kansje willen wagen?

FREDDY: Ik weet niet. Blijkbaar niet.

SANDRA: En je werk.

FREDDY: Ja, ik fotografeer voor modebladen.

SANDRA: Maar dan kom je toch in contact met hele mooie dames, zou ik zo denken.

FREDDY: Fotomodellen zijn allemaal een kop groter dan ik. Ze kijken allemaal over me heen.

SANDRA: Dat zijn dan hele domme meiden.

FREDDY: Zo heb ik het nooit bekeken.

SANDRA: Neem dat dan maar van mij aan, Fredje. Intelligentie en schoonheid gaan maar zelden samen. Dat is ook de enige reden dat ik geen fotomodel ben geworden. Ik doorzag dat hele wereldje en dan kun je absoluut niet functioneren zoals zij dat van je verlangen.

FREDDY: Oké. Is dat de reden? Ik bedoel, je bent best mooi.

SANDRA: (*overdreven*) Ik wist wel dat je mij kon gebruiken als model!

Dat lijkt me enig! Toen ik jou hier vanmiddag binnen zag komen dacht ik: dat lijkt me nu nog eens een aardige jongen. Die moet ik beter leren kennen.

FREDDY: Meen je dat?

SANDRA: Natuurlijk meen ik dat. Waarom niet?

FREDDY: Nou, meestal vinden de mensen mij een sulletje. Zo op het eerste gezicht. Voordat ze de kans krijgen me beter te leren kennen, laten ze me links liggen. Negeren ze me.

SANDRA: O, Freddy, wat spijt me dat voor jou. Het is soms niet te geloven dat mensen zo hard kunnen zijn. Een beetje vriendelijkheid kost toch geen geld. Vind je ook niet? Maar ik zal zorgen dat jij hier een leuke week krijgt. Volgende week voel je je een heel ander mens. Je raadt bovendien nooit waar ik vanmiddag achter ben gekomen. *(enthousiast)* Ik logeer op de kamer naast je. Wat een toeval dat wij het samen ook nog eens zo goed kunnen vinden. *(Jan-Hein komt op in korte geruite broek en zonnebril. Sandra ziet hem en loopt direct op hem af. Ze benadert hem overdreven charmant)*

SANDRA: Meneer van den Abeelen, wat een toeval dat ik u hier even tref! Wij bespraken net in wat een beeldige omgeving dit instituut is gelegen. Vindt u ook niet?

JAN-HEIN: Deze mening deel ik geheel met U, mevrouw.

SANDRA: Ach zegt u toch Sandra. We zullen elkaar immers nog wel vaker ontmoeten deze week, nietwaar? *(steekt haar hand uit)*

JAN-HEIN: Dan sta ik erop dat jij me Jan-Hein zult noemen, Sandra. *(pakt haar hand en kust deze)*

SANDRA: *(z  er beminnelijk)* Zoals je wilt, Jan-Hein. *(ze kijkt verliefd naar Jan-Hein, terwijl Freddy een keer kucht om tevergeefs de aandacht op zich te vestigen)*

JAN-HEIN: *(ziet Freddy)* Ha, meneer Vogel. Ik hoop dat ik u niet stoort in de conversatie?

SANDRA: Nee, natuurlijk niet. Fredje wilde toch net gaan....

FREDDY: *(onderbreekt haar)*om een glaasje water in te schenken. *(naar buffet, schenkt drie glazen water in)*

JAN-HEIN: Dan drinken we toch gezellig samen.

SANDRA: Freddy houdt enorm van wandelen. Toch Fred? En van frisse lucht! Dus ik denk dat hij...

FREDDY: *(onderbreekt haar weer)* Een lekker glas Sn  de Fleut. *(loopt met de glazen in zijn hand naar Sandra, struikelt bijna, waardoor er water op haar jurk terecht komt)*

SANDRA: *(kwaad)* Onhandige slungel! Kijk nou wat je doet!

FREDDY: Het spijt me, Sandra. *(wendt zich af zodat Sandra niet ziet dat hij moet lachen)*

SANDRA: Ik stuur jou de rekening van de stomerij.

JAN-HEIN: Sandra! Het is toch maar gewoon water.

SANDRA: Dit is heilzaam water. Dat geeft ongetwijfeld vlekken.

(Freddy neemt plotseling een foto van Sandra terwijl ze staat te tieren) Ook dát nog! Onbeschaamde vlegel.

FREDDY: *(verlegen lachend)* Ik denk dat ik inderdaad maar wat frisse lucht ga happen. Hier is die behoorlijk verpest. *(af)*

JAN-HEIN: Sandra, ga nu even zitten en bedaar. *(zet haar op de bank)*

Die jurk droogt wel weer. Ik zag dat je logeert in de kamer naast mij.

SANDRA: *(draait om als een blad aan de boom. Overdreven vriendelijk)* Ja, wat een toeval, hè!

JAN-HEIN: Ik had eigenlijk gevraagd om een kamer die vrij lag, zonder burens, bedoel ik, maar nu ik mijn buurvrouw heb ontmoet!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto